

De vegades no ens en volem sortir

Vas provar d'encaixar en escenes boniques i en retauls perfectes

Foto: Rowena Waack

T'agradaria dir que vas intentar sortir-te'n, que sempre vas voler encaixar en escenes boniques i plàcides, familiars, en postals de colors suaus i silencis encalmats. T'agradaria poder-ho dir i potser algú t'arribaria a creure, perquè encara somrius en les fotos dels anys en què et calia oblidar la casa del riu i la passió i aquella mena d'amor, et creurien perquè hi somrius, no com ara però no deixa de ser un somriure, potser tu mateixa et creies que t'il·lusionava una vida perfecta al costat de l'home perfecte fent de parella perfecta, que fins i tot vau adoptar un gos, te'n recordes, i després un altre i encara un altre, i després havien de venir els nens, anava així, o t'ho pensaves. I havies de ser feliç encara que enyoressis el riu, per això somrius encara a les fotos dels anys en què creies que volies sortir-te'n (potser sí que vas arribar a intentar-ho una mica), et calia creure que arribaries a ser la noia dolça i tranquil·la i callada i quieta que volien que fossis. Encara somrius en aquella època en què potser provaves tímidament de sortir-te'n, però en el somriure s'hi veu una tristesa fosca, fonda i espessa, que t'anava enverinant la sang. I en acabat els ulls mig tancats perquè preferies anar fumada que veure-hi clar, i el nus etern al coll i el somriure sempre a punt de trencar-se, i finalment tota tu trencada en mil trossos, desintegrada.

T'agradaria dir que ho vas intentar de cor, que t'hi vas esforçar tant com vas poder, que vas provar d'encaixar en escenes boniques i en retauls perfectes amb bandes sonores que després s'enyoren amb nostàlgia i és bonic. T'agradaria assegurar que vas fer tot el que vas poder per

sortir-te'n, però no seria cert, i com que no en saps, de mentir, qualsevol t'ho sabria veure tot d'una, en el to de veu o en els ulls que vacil·larien o en els gestos nerviosos o ves a saber en què, però se sabria, ets culpable de no haver volgut sortir-te'n, de no haver intentat amb més ganes desitjar una vida perfecta al costat de l'home perfecte a la casa perfecta amb el cercle d'amics perfectes.

I no cal que t'enganyis ni que enganyis ningú, de fet ho has sabut des de sempre, que no t'hi vas esforçar prou, però ja no hi penses, ja no vols creure en premis i càstigs i ja no et repeteixes que si no haguessis estat rebel i t'haguessisavingut a les condicions del pacte tot hauria estat més fàcil, perquè si encara ho pensessis no hauries pogut tornar a la ciutat del riu un capaltard de primavera i retrobar-te l'ànima i saber que ja no la tens feta engrunes.

I potser només calia escriure un poema i trobar un vers final i saber que tancar el cercle volia dir ser capaç de voler tornar a néixer. Calia només desitjar poc, ja ho has vist, un bes, una mirada fugissera, un poema recitat com si només fos per a tu a l'illa que estimes, i tornar a la ciutat del riu i riure essent tu sempre i tornar-te a perdre per illes desconegudes i per barris coneguts i esborrar les hores en un llit xafogós mentre a fora espetega l'estiu i la ciutat espera la nit per viure la festa.

I no voler sortir-te'n.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=CaBEYU4nNzI>

Text publicat al blog *La vida té vida pròpia*(<http://lavidatevidapropia.blogspot.com.es/>) .